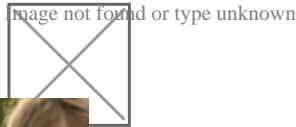

Διαφορές ανάμεσα στον καλό και τον υπεύθυνο γονιό και ο ρόλος του στο σήμερα

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Τέλειος γονιός: Πρέπει να είναι

τέλειος. Απαιτεί απ' όλους τελειότητα, ψάχνει για λάθη, πιέζει το παιδί για να φανεί εκείνος καλός.

Πιθανά αποτελέσματα στο παιδί: Πιστεύει ότι ποτέ δεν είναι αρκετά καλό, γίνεται τελειοκράτης, νιώθει αποθαρρυμένο, ανησυχεί υπερβολικά για τη γνώμη των άλλων.

Υπεύθυνος γονιός: «Είμαι άνθρωπος, έχω το θάρρος να μην είμαι τέλειος, αλλά να κάνω και λάθη».

Πιθανά αποτελέσματα στο παιδί: Ενδιαφέρεται για το έργο κι όχι για την αυτοπροβολή, βλέπει τα λάθη σαν πρόκληση για να συνεχίσει, δοκιμάζει με θάρρος νέες εμπειρίες, είναι ανεκτικός με τους άλλους.

Τέλειος γονιός: «Πρέπει να ελέγχω». Απαιτεί υπακοή, τιμωρεί, επιμένει ότι το παιδί έχει άδικο κι αυτός δίκιο.

Πιθανά αποτελέσματα στο παιδί: Επαναστατεί, νιώθει αδικημένο και ανήσυχο, ζητά εκδίκηση ή παραιτείται, δεν έχει αυτο-πειθαρχία.

Υπεύθυνος γονιός: «Πιστεύω ότι το παιδί μπορεί να πάρει αποφάσεις». Επιτρέπει

την εκλογή, ενθαρρύνει.

Πιθανά αποτελέσματα στο παιδί: Νιώθει εμπιστοσύνη στον εαυτό του, προσπαθεί, συνεισφέρει, επιλύει τα προβλήματα, αποκτά επινοητικότητα.

Το ζητούμενο όμως δεν είναι κάποιος να είναι ο Τέλειος γονιός ή ο Καλός γονιός, αλλά ο Υπεύθυνος γονιός. Δηλαδή να μάθουν στα παιδιά τους αξίες και συναισθήματα όπως αυτά της υπευθυνότητας, της αυτοπεποίθησης, παρά να στερούν την ευκαιρία από αυτά ελέγχοντας ή υπερπροστατεύοντας.

Υπάρχουν γονείς που τα χάνουν όταν η συμπεριφορά των παιδιών τους διαφέρει από τη δική τους όταν ήταν παιδιά.

Το να είσαι γονιός δεν είναι εύκολο πράγμα. Δεν υπάρχει ευκαιρία για πρόβα, δεν υπάρχουν σχολεία. Το μόνο που κουβαλάμε μέσα μας ως εφόδιο γι' αυτή την αποστολή είναι το ένστικτο να φροντίσουμε τους απογόνους μας, αλλά και το μοντέλο των δικών μας γονιών και της σχέσης με αυτούς. Κι επειδή ούτε αυτοί υπήρξαν τέλειοι, συχνά τα συναισθήματα που έχουμε ως γονείς είναι περίπλοκα, δημιουργούν έντονες εσωτερικές συγκρούσεις και οι παλαιότερες δικές μας εμπειρίες χρωματίζουν τις σχέσεις με τα δικά μας παιδιά. Για παράδειγμα, υπάρχουν πολλοί γονείς που συχνά τα χάνουν όταν η συμπεριφορά των παιδιών τους είναι διαφορετική από τη συμπεριφορά που είχαν οι ίδιοι ως παιδιά.

Η κοινωνία μας πάντα απαιτούσε να έχουν ειδική εκπαίδευση όλοι όσοι εργάζονται με τα παιδιά (ψυχολόγοι, δάσκαλοι, κοινωνικοί λειτουργοί, παιδαγωγοί) όμως οι γονείς, αυτοί που αναλαμβάνουν το έργο της ανατροφής, δεν είχαν συνήθως καμία ειδική **εκπαίδευση**. Η ανάγκη για εκπαίδευση σήμερα είναι μεγάλη για πολλούς λόγους που έχουν να κάνουν κυρίως με την **κοινωνική αλλαγή**.

Οι περισσότεροι σημερινοί γονείς ανατράφηκαν σε μια πιο άκαμπτη, αυταρχική κοινωνία που οι σχέσεις των ανθρώπων ακολουθούσαν την πυραμίδα εξουσίας, δηλαδή στο σπίτι ο **πατέρας** αναγνωριζόταν σαν μια ανώτερη εξουσία, η **μητέρα** ακολουθούσε στην πυραμίδα και τα παιδιά έπρεπε να υπακούουν και τους δύο. Η κοινωνία ήταν «καλά τακτοποιημένη» κι ο καθένας ήξερε τη θέση του. Η κοινωνία όμως δεν είναι στατική. Το κοινωνικό μας σύστημα αλλάζει και γίνεται ένα σύστημα που όλοι οι άνθρωποι απαιτούν και δικαιούνται ισοτιμία, που οι γυναίκες-μητέρες εργάζονται και συνεισφέρουν στα οικονομικά του σπιτιού.

Το ζητούμενο δεν είναι κάποιος να είναι ο Τέλειος γονιός ή ο Καλός γονιός, αλλά ο Υπεύθυνος γονιός.

~ **Γιάννης Ξηντάρας** Επιστημονικός Υπεύθυνος στο Κέντρο Συμβουλευτικής και Ψυχολογικής Υποστήριξης «Επαφή». Μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Εφηβικής Ιατρικής & του Συλλόγου Ελλήνων Ψυχολόγων.

Πηγές: clickatlife.gr -Αντικλείδι , <http://antikleidi.com>